

Σήμερα όμως ζοῦμε σέ μιά κοινωνία πατροκτονική. Ὁ πατέρας ἀπαγορεύεται νά εἶναι πατέρας· καί ἀκόμη πιό πολύ ἀπαγορεύεται, νά θέλει νά εἶναι πατέρας. Καί αὐτός ὁ δυστυχής, παίρνει τό σύνθημα σάν τάχα σημείο προόδου· καί ἀπό τό φόβο μή καί φερθῆ στό παιδί του αὐστηρά, σάν τούς παλαιούς μπαμπάδες, γίνεται λίγο σαχλαμάρας· καί κάνει στά παιδιά του τόν φίλο! Μά τά παιδιά, καί ιδίως οἱ ἔφηβοι, δέν θέλουν φίλους! Φίλους βρίσκουν. Εὐκόλα. Καί ἄνετα!... Πατέρα θέλουν, νά τά μυσταγωγῆσει στήν ζωή· νά τούς δώσει νά καταλάβουν σωστά, τί εἶναι ἡ ζωή.

Ἡ σημερινή οἰκογένεια, δέν παραδίνει τίποτε! Τό αἴτημα φροντίδας τῶν γονιῶν γιά τά παιδιά τους, στόν σύγχρονο κόσμο περιορίζεται στήν διατροφή, στίς σπουδές, στήν ὑγεία, καί στήν ἐπαγγελματική ἀποκατάσταση.

Τραγική ἡ ἐποχή μας. Ζητεῖ, ἀπό τά παιδιά, νά ἐξελισσονται ἀπό βιολογική καί νομική πλευρά, ὅσο τό δυνατό πιό γρήγορα· καί ἀποδοτικά· καί ἀπό τούς γέρους, ὅταν δέν εἶναι πιά παραγωγικοί, ἢ ὅταν εἶναι ἀπλά ἐνοχλητικοί, νά πεθαίνουν μιά ὥρα νωρίτερα· καί, ἄν ἀργοῦν, μέ εὐθανασία!

Πῶς νά ἐξελιχθῆ τό παιδί σωστά, ὅταν ὁ πατέρας, ἀντί νά ἐμπιστευθῆ στό παιδί του, ἐφόδιο γιά τήν ζωή του, τήν πίστη στόν

Χριστό, ἀπλά τοῦ ἐμπιστεύεται τήν πιστωτική του κάρτα; Καί δείχνει ἔτσι στό παιδί του μυαλά πιό παιδικά ἀπό ὅ,τι ἔχει ἐκεῖνο; Ἀλλά καί τί νά τοῦ παραδώσει, ὅταν ὁ ἴδιος δέν ἔχει τίποτα;

Αὐτές καί ἄλλες χειρότερες σύγχρονες ἀντιλήψεις ἔκαμαν τήν κοινωνία τῆς ἐποχῆς μας πατροκτονική. Τήν κάνουν καί σκοτώνει τήν αὐθεντία τοῦ πατέρα στό σπίτι του, στά παιδιά του.

Λέει ἓνας σοφός πρόγονός μας, ὁ μέγας φιλόσοφος Πλάτων: Ὁ ἄνθρωπος, πού δέν ἔχει διάθεση νά κάμει κάτι γιά τίς ιδέες του, δείχνει ἓνα ἀπό τά δύο: ἢ ὅτι οἱ ιδέες του δέν ἀξίζουν δεκάρα· ἢ ὅτι ὁ ἴδιος δέν ἀξίζει δεκάρα.

Κάτι δέν πάει καλά. Κάτι πρέπει νά κάμωμε! Ἀσφαλῶς. Ἡ συνειδητοποίηση τοῦ προβλήματος εἶναι δεῖγμα γνησιότητας. Καί ἡ βούληση γιά ἀγώνα γιά ὀρθόπληξη, εἶναι ζῆλος ἀποστολικός, φρόνημα ἀποστολικό.

“ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ”
Περιοδική ἔκδοση **Ι.Ν. Αγ. Ζώνης**
ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐκδότης: **Ι.Ν. Αγ. Ζώνης** · www.agiazoni.gr
Υπεύθυνος: **Αρχιμ. Ἀνθιμος Ἡλιόπουλος**
Αγίας Ζώνης 27Α,
Ἀθήνα 11352 · τηλ.: **210 8674250**

19 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017 Ἀριθ. Φυλ. 42
Διανέμεται δωρεάν· **Εἰσφορές δεκτές**

ΑΓΙΑ ΖΩΝΗ

ΤΕΥΧΟΣ 42

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΖΩΝΗΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

19 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017

Ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβε

Μητρ. Μελετίου Καλαμαρά (†)

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ὀργανισμός αὐτόνομος. Δέν ἔχει γνώμη καί τοποθέτηση δική της. Οἱ λειτουργοί της (παπᾶς, δεσπότης, σύνοδος, πατριάρχης) δέν ἔχουν ἐξουσιοδότηση νά λένε ὅ,τι θέλουν. Οὐ κυριεύομεν τῆς πίστεως. Δέν εἴμαστε ἀφεντικά στήν πίστη (Α' Πέτρ. 5, 3· Β' Κορ. 1, 24).

Ἡ Ἐκκλησία δέν τήν ἔφτιαξε τήν πίστη της. Δέν εἶναι δική της· δημιούργημά της. Τήν παρέλαβε. Καί τήν ὑπηρετεῖ.

Λέγει ὁ θεοκέρυκας ἀπόστολος: Ἐγὼ παρέδωκα ὑμῖν, ὃ καί παρέλαβον· ὅτι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἤλθε στήν γῆ γιά μᾶς. Καί πέθανε γιά μᾶς· γιά τίς ἁμαρτίες μας· καί ἀναστήθηκε γιά μᾶς· γιά τήν δικαίωσή μας (Α' Κορ. 15, 3).

Καί ἐμεῖς, Τόν εἶδαμε νά πεθαίνει στόν σταυρό γιά μᾶς. Τόν εἶδαμε ἀναστημένο. Τόν εἶδαμε νικητή τοῦ θανάτου. Τόν εἶδαμε στήν θυσία Του. Τόν εἶδαμε καί στήν δόξα Του τήν θεική. Τόν ἀκού-

σαμε νά μᾶς λέει τό σχέδιό Του γιά μᾶς· νά μᾶς δίνει τήν εὐλογία Του· τήν εἰρήνη Του. Τόν ζήσαμε. Χορτάσαμε καί χορταίνομε μέχρι σήμερα τήν παρουσία Του. Καί τό καταλάβαμε, ὅτι εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός, ὁ Θεός τῆς Δόξης (Α' Κορ. 15, 1-8).

Ἐμεῖς, λέγει ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἁγία Ἐβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδος, αὐτό παραλάβαμε· καί αὐτό κηρύττομε: ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Θεός.

Καί ἐμεῖς, ἡ Ἐκκλησία Του, σάν στόμα Του, μιλάμε στό τώρα, ἀλλά ὄχι μόνο γιά τό τώρα· μιλάμε γιά τό πάντοτε· γιά νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τούς αἰῶνες τῶν αἰώνων!

Καί ἔχομε χρέος, σέ ὅ,τι καί ἄν κάνωμε, καί σέ ὅ,τι καί ἄν λέμε, πάντοτε τήν ἀναφορά μας νά τήν ἔχωμε σ' Αὐτόν.

Ἡ ὀρθοδοξία, δέν εἶναι οἱ ἐθνικές μας παραδόσεις. Δέν εἶναι τά ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας. Δέν εἶναι τά

μνημεῖα τοῦ πολιτισμοῦ του. Δέν εἶναι οἱ εἰκόνες του. Δέν εἶναι ἡ γλῶσσα του!

Ἔλα αὐτά βέβαια, τό κάθε τί πού κηρύττει τήν πίστη στόν Χριστό, ἔχουν μιὰ ἱερότητα. Καί οἱ ἐκκλησίες. Καί τά βιβλία τους. Καί οἱ εἰκόνες τους. Καί οἱ πέτρες τους. Καί τά ξύλα τους.

Στήν χρήση τους γιά τήν λατρεία τοῦ Κυρίου ὅλα αὐτά ἀγιάζονται. Ἄλλά δέν θεοανθρωποποιῦνται.

Δέν εἶναι αὐτά ἡ πίστη. Μαρτύρια εἶναι. Στόματα εἶναι. Ξυπνητήρια εἶναι. Μᾶς δειχνουν τήν πίστη. Μᾶς θυμίζουν τήν πίστη. Ἄλλά δέν εἶναι, οὔτε ἡ πίστη· οὔτε μέρος ἀπό τήν πίστη. Μνημεῖα τοῦ πολιτισμοῦ μας εἶναι.

Τά μνημεῖα τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἐκδηλώματα τῆς πίστεως καί τῆς θεοσέβειας τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς τους. Ἐκείνης πού τά παρήγαγε. Τίποτε περισσότερο. Μά ἡ ἐποχή ἐκείνη πέρασε. Καί ὁ πολιτισμός της μαζί. Καί ὄχι μόνο! Καί ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται! Ἔνα μένει. Ὁ Χριστός. Ὁ τῶν αἰώνων ποιητής καί δεσπότης. Καί ὁ λόγος Του.

Λέγει ὁ τρισμακάριος Παῦλος: Ἔν δέ. Γιά ἕνα! Ἔνας πρέπει νά εἶναι ὁ στόχος μας. Ἔνας ὁ πόθος μας. Ξεχνώντας τά περασμένα, νά πηγαίνουμε μπροστά· μέ μοναδικό μας σκοπό καί στόχο νά φθάσουμε

στό βραβεῖο τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ διά Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅσοι οὖν τέλειοι τοῦτο φρονῶμεν (Φιλ. 3, 13-15). Αὐτό πρέπει νά τό βάλουμε μέσα μας βαθειά.

Ἡ πίστη στόν Χριστό εἶναι ἡ ἀπό καταβολῆς κόσμου σχέση μας μέ τόν Θεό. Γι' αὐτό λέμε: Οἱ προφῆται ὡς εἶδον, οἱ ἀπόστολοι ὡς ἐκήρυξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύττομεν Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν.

Ἄρθοδοξία εἶναι παράδοση καί παραλαβή. Εἶναι μιὰ σχέση ὑπεύθυνη· μιὰ πράξη προσωπική. Μέσα στους κόλπους τῆς Ἄρθοδοξίας ὁ ἄνθρωπος- μέλος της βιώνει τήν ἀλήθεια καί τήν ἐλευθερία. Καί κηρύττει τήν ἀλήθεια μέ σεβασμό στήν ἐλευθερία. Τήν δέχεται μέ ἐλευθερία. Τήν κρατεῖ μέ ἐλευθερία. Τήν μεταδίδει μέ ἀγάπη καί μέ ἐλευθερία.

Τήν ἀληθινή πίστη, τήν πίστη στόν Χριστό, δέν τήν βρίσκει κανείς μόνος του· στοχαζόμενος. Οὔτε τήν ἀνακαλύπτει μέ ἔρευνα. Μία συνέχεια εἶναι ἡ πίστη. Ἀπό καταβολῆς κόσμου. Κάποιος τήν παραδίδει. Καί κάποιος τήν παραλαμβάνει. Συνέχεια τῆς πίστεως μας χωρίς παράδοση καί παραλαβή, πράξεις ἐλεύθερες, δέν γίνεται.

Τήν παραδίδει ὁ Χριστός καί ἐκεῖνοι πού Τόν ἐπίστευσαν· πρό-

σωπα συγκεκριμένα. Καί τήν παραλαμβάνουν, ὅσοι θέλουν· ἐκεῖνοι πού τούς νοιάζει νά ἔχει ἡ ζωή τους περιεχόμενο. Καί ὅσο πιά πολύ αὐτό τό ξεχνᾶμε, τόσο πιά πολύ φτωχαίνομε. Καί διαλυόμαστε. Καί ἀτομικά. Καί κοινωνικά.

Ἡ κρίση ἡ οικονομική εἶναι μικρό κακό, μπροστά στήν φτώχεια· τήν πνευματική· μπροστά στήν πνευματική ἀφασία.

Ἀλήθεια καί ἐλευθερία εἶναι οἱ δύο πόλοι τῆς ἀληθινῆς πίστεως. Καί εἴτε ἡ ἀλήθεια ὑποτιμᾶται, εἴτε ἡ ἐλευθερία, ἡ θεϊκή τάξη παρασαλεύεται. Καί ἡ ζημία πού ἐπακολουθεῖ, ταλαιπωρεῖ τόν ἄνθρωπο.

- Ἡ πίστη μᾶς λέγει: Ὁ Χριστός πρόσφερε τόν ἑαυτό Του θυσία γιά μᾶς. Καί οἱ ἱερεῖς Του, μέ τήν χειροτονία γίνονται μέτοχοί Του. Καί πρέπει νά παραλαμβάνουν τήν πίστη στήν δική Του ἀποστολή καί στήν δική Του θυσία. Ὡ, πόσο μεγαλειώδης θά ἦταν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἂν οἱ κληρικοί της ἀπόπνεαν τήν ὁσμῆ

τῆς γνώσεως, τῆς ἀποστολῆς καί τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ!

Τάχα παράλαβε ἀπό τόν Χριστό τίποτε ὁ ἱερωμένος, πού δέν βλέπει τούς χριστιανούς σάν παιδιά του; πού δέν ἔχει διάθεση θυσίας γιά χάρη τους; Καί τί τάχα θά παραδώσει, ὅταν βλέπει τήν Ἐκκλησία σάν χώρο γιά προσωπική του προβολή καί καταξίωση; καί ὅταν στόχο του ἐξώφθαλμο ἔχει νά κάμει καριέρα;

Ἀλήθεια, ἐπῆρε τίποτε ἀπό Ἐκεῖνον, πού γεννήθηκε σέ σπῆλαιο, καί πέθανε σάν κακοῦργος, καί τάφηκε σέ ξένο τάφο, -ὁ κληρικός, καί πιά πολύ ὁ μοναχός, πού ἀφήνει τήν καρδιά του νά κολλάει στόν πόθο γιά πολυτέλεια, γιά μεγαλεῖα, γιά πλοῦτη; Εἶναι ποτέ δυνατό, μιὰ τέτοια ἀσυνέπεια νά θεωρηθῆ συμβατή μέ τήν πίστη, μέ τό μήνυμα τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ;

- Ὅργανα τῆς πίστεως θέλει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί τούς σαρκικούς γονεῖς. Θά εἰπείς στόν υἱό σου· θά τόν διδάξεις· θά τόν νουθετήσεις, λέγει ὁ Θεός (Ἐξοδ. 13, 8, 14).

Μιά φιλική γωνιά στό διαδίκτυο

www.agiazoni.gr

μοιραστεῖτε την μαζί μας